

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσύρω, δι' ὃ ἰδ. ἀποσέρω.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἀποσπώμενος ἀπὸ τινος Σέριφ. — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ.: Τὰ κάμε τὰ σῦκα ἀποσυρτὰ (ἀπέσπασεν αὐτὰ ἀπὸ τὴν συκὴν κατὰ τρόπον ὥστε ν' ἀπομείνῃ ἐπὶ τοῦ δένδρου μέρος τοῦ φλοιοῦ) Σέριφ. 2) Ὁ ἀπομακρυσμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, μονήρης ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Σ' ἀνανθο βράχο ἀποσυρτός, αἰαίριμαστος, μονάχος. Συνών. ἀποτραυηγμένος (ἰδ. ἀποτραυῶ). 3) Ἐκεῖνος ποῦ ἀποσύρεται, ὑποχωρεῖ ΓΜαρκορ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Σ' τὴν ἀναπάντεχη φωτιά χλομοὶ καὶ κρύοι ποδιζοῦν, ἐνῶ 'ς τὰ ρέπια ἐκεῖ τῆς γῆς τ' ἀποσυρτοὶ τοὺς ρέμα ἀφίνει τετραπάνωτα νεκρὰ κουφάρια κ' αἷμα.

Β) Οὐσ. 1) Εἶδος χοροῦ κατὰ τὸν ὅποιον ἀνὰ δύο μὲν χορεύουν, οἱ δὲ λοιποὶ χορευταὶ ἀπλῶς βοηθοῦν Κρήτ. 2) Λωρὶς δέρματος μὲ ὄλον τὸ λίπος ἀπὸ τὴν σπονδυλικὴν στήλην ἢ τὸ πρόσθιον μέρος νεοσφαγοῦς χοίρου Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) Κάρπ. Λέσβ. Πελοπ. (Ἀρκαδ.) Σέριφ. — Λεξ. Δημητρ. β) Τὸ ἀποχωριζόμενον δέρμα νεοσφαγοῦς χοίρου μεθ' ὅλου τοῦ λίπους Κάρπ.

γ) Τὸ πάχος τοῦ ἥπατος, τὸ ἐπίπλοον Ρόδ. Συνών. βασιλόξυγγο, μαντήλι. δ) Αἱ ψοαὶ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Συνών. παρονέφρια. 3) Κρέας τὸ ὅποιον καβουρδίζεται καὶ διατηρεῖται Θράκ. (Σουφλ.) Συνών. καβουρμάς.

ἀπόσυρτος ἐπίθ. Ρόδ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποσυρτός προσλαβὼν σημ. στερητικὴν διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2α.

1) Ὁ μὴ σαρωθεὶς, ἀκαθάριστος Ρόδ. Σύμ.: Σπίτιν ἀπόσυρτο Σύμ. Συνών. ἀσάρωτος, ἀσκούπιστος.

2) Ὁ μὴ καλῶς ψηθεὶς Ρόδ.: Ἀπόσυρτα ψωμιά.

ἀποσυφτιλᾶζω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. συφτιλᾶζω.

Ἀποσυνθέτω τὰ νήματα ὑφάσματος, ξεφτύζω: Ἀβοῦτο τὸ κομμάτιν ἔμορφον κ' ἐν', ἀγλήγορα ἀποσυφτιλᾶται (αὐτὸ τὸ κομμάτι δὲν εἶναι καλόν, γρήγορα ξεφτύζει).

ἀποσυφωτάζω ἀμάρτ. ἀποσυφωτάζω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. συφωτάζω, παρ' ὃ καὶ συφωτάζω.

Παύω νὰ εἶμαι θαμβωμένος, νὰ βλέπω ἀμυδρῶς, ἀνακτῶ τὴν διαύγειαν, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν: Ἐπεσυφωτάσαν τ' ὀμμάτῃ μ'. Συνών. ξεθαμπώνω.

ἀποσυφώτασμαν τό, ἀμάρτ. ἀποσυφώτᾶσμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσυφωτάζω.

Τὸ νὰ παύσῃ τις νὰ εἶναι θαμβωμένος. Συνών. ξεθαμπώμα.

ἀποσυχαρίζω Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. συχαρίζω.

Ὑποδέχομαι τινα φιλοφρόνως.

ἀποσφάζω σύννηθ. ἀπουσφάζον βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σφάζω. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀποσφάζω = σφάζω.

Τελειώνω τὴν σφαγὴν ἐνθ' ἄν.: Ἀπόσφαξε τ' ἀρνιά - τὸ χοῖρο κττ. σύννηθ. || Ἄσμ.

Μεσοσφαμένο σὰν πουλλὶ μ' ἔφηκες καὶ ταράσσω, γι' ἀπόσφαξέ με σκιάς καλὰ γι' ἄφησ' με νὰ πετάξω Κρήτ.

Ἡβγαλε τὸ σπαθάκι του, κόβγει τὴν κεφαλὴν της καὶ ἀπῆλτις τὴν ἐπόσφαξεν, ἐκρολυνήθηκέν την Κάρπ.

ἀποσφαλνῶ ἀμάρτ. ἀποσφαλίζω Θράκ. (Μυριόφ.)

Κρήτ. — Λεξ. Δεῆκ Μπριγκ. Δημητρ. ἀποσφαλῶ Λεξ. Δεῆκ ἀποσφαλάω Πελοπ. (Μάν.) ἴσφαλῶ Θράκ. (Αἰν.) ἴμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σφαλνῶ, παρ' ὃ καὶ σφαλίζω. Πβ. καὶ μεσν. ἀπασφαλίζω.

1) Ἐγκλείω, κλείω τινὰ κάπου ἀσφαλῶς, ἀποκρύπτω Θράκ. (Αἰν.) ἴμβρ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Φουτιά νὰ σ' ἔκαφτιν, νίγιέ μ', ἐσὲ κι τοῦ κυνήγι σ',

ἢ Μάρου Κώσταν ἴσφαλεῖ, ἢ Μάρου Κώσταν ἔχει

Αἰν. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑπαίν. γυναικ. στ. 803 (ἔκδ. ΚΚrumbacher) «μερικὲς ἔχουν κρυμμένους | καύχους ἀποσφαλισμένους». 2) Πολιορκῶ, ἀποκλείω τινὰ Κρήτ. — Λεξ. Δεῆκ Μπριγκ.: Ἄσμ.

Καὶ ὁ Μανράκις ἤλεγε, ἀρέπομαι, δρε καημένοι,

νὰ σῆς ἀποσφαλίζοντε οἱ ρασοτυλιμένοι

Κρήτ.

Οὔλες οἱ χῶρες χαίρουσαι κι οὔλες καλὴ γαρδιά 'χουν,

ἢ Ρόδο ἢ βαρζόμοιρη στέκει ἀποσφαλισμένη,

τρεῖς χρόνους τήνε πολεμοῦν στερεῶς καὶ τοῦ πελάγους

αὐτόθ. 3) Ἐξασφαλίζω Θράκ. (Μυριόφ.): Ἀποσφαλ' σε τοῖς παρᾶδες. 4) Κλείω τι Κρήτ. Πελοπ. (Μάν.): Σὰν ἀποσφαλίζης τὸ μαγαζὶ ἔλα. Στάσου μιὰ σιμουῖλλα ν' ἀποσφαλίσω τὸ πανεθῦρι κ' ἔφτασα Μάν. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ.

Καὶ ἀμτβ. κλείομαι Κρήτ.: Φρ. Ν' ἀποσφαλίζῃ τὸ σπῖτι σου! (νὰ μὴ μείνῃ κἄνεις ἀπόγονος, νὰ ἐρημωθῇ! Ἀρά). Συνών. σφαλνῶ.

ἀπόσφαμα τό, Κρήτ. Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσφάζω. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀπόσφαγμα.

Σφαγή: Βοῦι γι' ἀπόσφαμα (ἐπὶ καχεκτικοῦ βοός). Συνών. ἀποσφαμός, σφάξιμο.

ἀπόσφαμος ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσφάζω.

Ἀπόσφαμα, ὁ ἰδ.

ἀποσφάξιμο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσφάζω καὶ τῆς καταλ. -ιμο.

Τὸ τελείωμα τῆς σφαγῆς.

ἀποσφίγγω πολλαχ. ἴσφίγγω Κύπρ. ἀποσφίγω Κρήτ. ἀποσπίγγω Πόντ. (Κερασ.) Μέσ. ἀπουσφίγουμι Λέσβ. ἴσφίγγουμι ἴμβρ.

Τὸ ἀρχ. ἀποσφίγγω.

1) Σφίγγω καλὰ, συσφίγγω, περισφίγγω Κύπρ.: Πόσφιγγε καλὰ τὰ ροῦχα γιὰ νὰ στεχνώσουν γλήγορα. Πόσφιξε τὸ λεμόνιν. Ἐν' ἴσφίγγιμένα τὰ ροῦχα. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Λουκιαν. Πένθ. 19 «διεκώλυσε δὲ ἡ ὀθόνη καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγγατε». β) Μέσ. σφίγγομαι πολλὴ ἐντείνων τὰς δυνάμεις ὡς συνήθως συμβαίνει κατὰ τὴν ἀφόδευσιν ἢ τὸν τοκετὸν ἢ τὸ πῆδημα κττ. Κύπρ. Λέσβ.: Ἐποσφίγτην καλὰ κ' ἐκόπησαν τὰ κουμπιά του Κύπρ. Πόσφίχτου ἴσφίχτου ἐπόνεσεν τὴν τῶσφαλὴν του αὐτόθ. Ἀπουσφίχτι μιά, ἦβγαλι τοῦ μουρὸ Λέσβ. Μὴ ἴσφίγισι νὰ π'δῇξ' κι δὲ θὰ δουρέδ' ἴμβρ. Πισφίχκα νὰ πιδάσον δὸν δουταμὸ κ' ἔπισα μέσα αὐτόθ. 2) Τελειώνω τὸ σφίξιμον, παύω πλέον νὰ σφίγγω πολλαχ.: Ἀπόσφιξε τὸ δεμάτι. 3) Χαλαρώνω τὸ ἐσφίγμένον Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ξεσφίγγω, χαλαρώνω.

ἀποσφίχτρα ἡ, ἀμάρτ. ἴσφίχτρα Κύπρ. ἴσφίχτρα Κρήτ. ἀποσφίχτρα Κρήτ. ἀποσφίχτρα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσφίγγω καὶ τῆς καταλ. -ιμο.

1) Λεμόνιον τοῦ ὁποίου ἀφηρέθη ὁ ὀπὸς διὰ τῆς συμπιέσεως: Ἡ ἴσφίχτρα ἐν ἠβκάλ-λει ὄξινον. || Παροιμ. φρ.

